

δλίγην· τήκομαι επίσης ὡς σύ· ἡ δίψα, ἥτις σέ κατέφθιρε, καταβιβρώσκει καὶ ἐμέ επίσης ὁ θάνατος, ὅστις πλανᾷται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, ἐκτείνει καὶ ἐπ' ἐμοὶ επίσης τὰς μελανὰς αὐτοῦ πτέρυγας. Εὐεργετικὸν θάνατε, σὺ μόνον γινώσκεις, ὅτι δὲν δύναται τις νὰ ἐπιζήσῃ ἐκείνου δι' ἀγαπᾶ. Ὡ γῆ, μοναδικόν μου ἄστυον, κόνις τῶν νεκρῶν, δὲν φρικιᾶς αἰσθανομένη οἶκτον διὰ τοὺς ζῶντας. Ἀλλ' ἀδιάφορον ὀφείλεις ἵνα μὲ δεχθῇς. Ναί, Θεέ μου· εἰσάκουσας τὴν δέσπιν μου καὶ δὲν μοὶ ἀποδίδεις μὲν τὸν υἱόν μου, μὲ καλεῖς ὁμῶς πρὸς σέ· ὑποκύπτω, τὸ τέρμα τῶν ἡμερῶν μου προσεγγίζει. . . ὦ πατρίς μου! Αἰγυπτος, γόνιμος Αἰγυπτος! μήπως μέλλω νὰ σέ ἐπανίδω; αἱ ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας μόναι ἀνανεοῦνται ἐν ἐμοί, αἱ δὲ δυσχέρειαι τοῦ βίου ἐξαλείφονται. Παρατηρῶ τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου· ὁ ἄνεμος δροσίζεται· ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκείνου· δὲν ὑπάρχει πλέον θερμότης. Πόθεν προέρχεται καὶ ἐγὼ φοβούμαι· τὸ ψῦχος μόνον εἶναι θανατηφόρον· αὐτὸ ἐπάγωσε τὰς φλέβας μου· Φρικιῶ ὑπὸ τοῦ ψύχους, τρέμω, τετέλεσται. (λειποθυμεῖ.)

(Μουσικὴ τις οὐράνιος ἀκούεται μακρόθεν.)

Ἄγαρ.

ὦ! ὅποιοι γοντευτικοὶ ἦχοι! Μήπως μετέβην ἤδη εἰς ἄλλην ζωὴν; μήπως ἐν-αὐθα εἶναι ὁ παράδεισος; οὐχὶ δὲν βλέπω ποσῶς ἐν αὐτῷ τὸν υἱόν μου, (ἡμουσικὴ ἐξακολουθεῖ· εἰς ἄγγελος διαφαίνεται ὀπισθεν νέφους.)

Ὁ Ἄγγελος.

Ἄγαρ. Ἄγαρ!

Ἄγαρ.

Ὅποιοι τόνοι! ὅποια φωνή!

Ὁ Ἄγγελος.

Ἄγαρ, διατί λυπεῖσαι; ὁ Θεὸς εἶδε τὰ δάκρυα τοῦ τέκνου σου.

Ἄγαρ.

Εἶναι ἤδη εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ τέκνον μου; αὐτὸ λοιπὸν μὲ κράζει· τὸ τέκνον μου ἀνεζήτησε τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ ὁ Παντοδύναμος μοὶ ἀνοίγει χάριν αὐτοῦ, τὰς οὐρανίους πύλας;

Ὁ Ἄγγελος.

(Κτυπᾷ βράχον τινα διὰ τινος κλάδου φοίνικος, δι' ἧς ἐστιν ἐν τῇ χειρὶ καὶ πηγὴ ὕδατος ἀναβρύει παράυτα.) Ἄγαρ, ιδέ.

Ἄγαρ.

Ἰδωρ, ὕδωρ! καὶ ὁ υἱός μου δὲν θέλει ὠφελθῇ ἐκ τούτου· οὐχὶ, δὲν θέλω ποσῶς ὕδωρ· οὐχὶ, προτιμῶ κάλλιον ν' ἀποθάνω!

Ὁ Ἄγγελος.

Ἄγαρ, τὰ εὐεργετήματα τοῦ Θεοῦ δὲν ἔχουσιν ὄριον· διατάττει καὶ γεννᾷται πηγὴ ὕδατος εἰς τὰς ἐρήμους, ὡς ἡ ἐλπίς εἰς τὸ βάθος τῶν ὑπὸ τῆς ἀτυχίας μαραινομένων καρδιῶν. Γέμισον τὸ ποτήριόν σου, Ἄγαρ, καὶ φέρε αὐτὸ πρὸς τὸν υἱόν σου.

Ἄγαρ.

Θεέ, εἶναι δυνατόν;

Ὁ Ἄγγελος.

Ἰσμαὴλ, Ἰσμαὴλ! ὁ Παντοδύναμος σέ ἀνακαλεῖ ἐν τῇ ζωῇ.

Ἰσμαὴλ.

Ἄχ! μῆτέρ μου.

Ἄγαρ.

Ἄχ. τέκνον μου.

Ἰσμαὴλ.

Πόσον μὲ ἀγαθοποιεῖς; μῆτέρ μου! ἄνευ σοῦ ἤθελον ἀποθάνει, καὶ δὲν ἤθελον σέ ἐπανίδει πλέον.

Ἄγαρ.

Τέκνον μου, οὐχὶ ἐγώ, ἀλλ' ὁ ἀπεσταλμένος οὗτος τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις ἀνέδειξε τὴν ἀπὸ τοῦ βράχου ἀναβρύσασαν πηγὴν τοῦ ὕδατος· αὐτὸς ἐνεψύχωσε τὴν λειποθυμοῦσαν ζωὴν σου· ὦ θεέ μεσίτα! συγχώρησόν με· συνέσφιγξα ἐν πρώτοις ἐπὶ τοῦ στήθους μου τὸν υἱόν μου, ἀπῆλαυσα τῶν εὐεργημάτων σου, πρὶν ἢ σοὶ ἀποδώσω τὰς περὶ τούτων εὐχαριστίας μου. (Γονυπετεῖ μετὰ τοῦ τέκνου αὐτῆς.)

Ὁ Ἄγγελος.

Ἄγαρ, ἐγέρθητι, λάβε τὸν υἱόν σου ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ ἀκολούθει με· θέλω γίνεαι ὁ ὁδηγός σου. Ἄγαρ, ὁ Ἰσμαὴλ ἔσται ὁ ἀρχηγὸς μεγάλου λαοῦ καὶ ἡγεμὼν τῶν ἐρήμων τούτων τῆς Ἀραβίας ἐν αἷς ἀπώλλυσο μετ' ἐκείνου. Ὁ λαὸς οὗτος δὲν θέλει κατοικήσῃ τὰς πόλεις, καὶ δὲν θέλει κέκτηται εἰμὴ τὸ τόξον καὶ τὰ βέλη αὐτοῦ, δι' ὧν θέλει ὑπερασπίζεσθαι κατὰ τι τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σαρκοβόρων θηρίων, καὶ δὲν θέλει ὑπακούει εἰμὴ εἰς τὸν οὐρανόν, ἐξ οὗ κατεβην ἵνα σέ σώσω. Δέχθητι, ὦ γύναι, τὸ μάθημα τῆς εὐτυχίας ἀφοῦ τὴν ἐδοκίμασας τὴν ἀτυχίαν ταύτην· ἀνάθρεψον τὸν υἱόν σου εἰς τὸν φόβον καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ ὑψίστου· καὶ ὅταν τὸ γῆρας ἐξαντλήσῃ τὰς δυνάμεις σου, ὁ Ἰσμαὴλ δὲν θέλει λησμονήσῃ ὅτι ὀφείλει τὴν ζωὴν εἰς τὰ δάκρυά σου· ἡ δὲ πολεμικὴ αὐτοῦ χεὶρ θέλει ὑποστηρίξει τὰ κλονιζόμενα βῆματά σου.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τῆς Κυρίας Στάελ.)

ὑπὸ τῆς

ΠΟΛΥΤΙΜΗΣ ΚΟΥΣΚΟΥΡΗ.

ΓΑΛΗ Η ΧΑΙΤΟΦΟΡΟΣ.

Ἡ θήρα ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων εἶναι ἐν Ἀσίᾳ, ὡς καὶ ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὸν Μεσαιῶνα, ἡ προσφιλεστὴ τῶν ἡγεμόνων διασκέδασις. Ἀλλὰ διὰ τοὺς Ἀσιανούς ἡγεμόνας εἶναι ἀνώτερόν τι τῆς ἀπλῆς διασκέδασις, διότι τοῖς παρέχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπιδεικνύωσιν εἰς τὸν λαὸν τῶν ἀνακτόρων τὴν πολυτέλειαν καὶ ν' ἀποκαλύπτωσιν ἐν εἰρήνῃ τὸ κράτος καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτῶν· καὶ ἡθέλει τις νομίσῃ ὅτε πρόκειται περὶ ἐκστρατείας

τινός μάλλον ἢ περὶ ἀπλῆς διασκεδαστικῆς ἐκδρομῆς, βλέπων τὴν πολυάριθμον καὶ θορυβώδη συνοδίαν, καὶ ὅταν ἀκόμη συνιστῶσι ταύτην μόνον ἀκόλουθοι καὶ κυνηγοί.

Ἡ κυνηγετικὴ ἀποσκευὴ Ἀσιανοῦ ἡγεμόνος δύνανται τῇ ἀληθείᾳ ἐν Εὐρώπῃ νὰ ὀνομασθῇ πᾶν ὅ,τι ἄλλο ἢ μέσον διασκεδάσεως, ὡς ἐν μεγάλῃ του λύπῃ ἐγνώρισε τοῦτο ὁ Δοῦξ τῆς Βουργονδίας (καὶ οἱ Δοῦκες οὗτοι καὶ αὐτοὺς τοὺς βασιλεῖς τῆς Γαλλίας ὑπερέβαινον κατὰ τὴν πολυτέλειαν) ὅτε, πολεμῶν ἐν Οὐγγαρίᾳ κατὰ τοῦ Βασιζήτου ἡχηματοῖσιν ἰδὼν δὲ τὴν αὐλὴν του λέγει ὅτι ὑπῆρχον ὀκτακισχίλιοι μόνον ἱερακοχόμοι καὶ ὄχι ὀλιγώτεροι κυνηγοί.

Ὁ δὲ Βερνιέρος διατρέψας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μεγάλου Μογγόλου περιγράφει κυνήγιόν τι, εἰς ὃ μεταχειρίζονται τὴν Χαιτοφόρον Γαλῆν. Ἡ Χαιτοφόρος Γαλὴ ἀνήκει εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς Γαλῆς, ὅπου οἱ φυσικολόγοι ἐδίσταζον ἐπὶ τινὰ χρόνον νὰ τὴν κατατάξωσιν, ὡς στερουμένην τοῦ κοινοῦ πλεονεκτήματος εἰς τὸ γένος τοῦτο, τοῦ ἀποσύρειν δηλαδὴ τοὺς ὄνυχας, οἵτινες μετὰ τοῦτο καθίστανται χνοώδεις ὡς μεταξόπιλον. Οἱ δὲ ὄνυχες αὐτῆς ἐξεναντίας τριβόμενοι ὡς οἱ τοῦ κυνὸς, ἀμβλύνονται καὶ ὡς ἐκ τούτου στερεῖται τῶν φοβερῶν ἐκείνων ὀπλῶν τὰ ὅποια κέκτηνται τὰ ὁμογενῆ αὐτῆς· ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἥττον αἰμοβόρος. Εἶναι δὲ τὸ μόνον ἐκ τοῦ γένους τῆς Γαλῆς, ὅπερ ὁ ἄνθρωπος τιθασσεύων δύναται νὰ υποβάλῃ καὶ τὰς θελήσεις του.

Εἶναι ἄγνωστον πότε ἤρξαντο νὰ γυμνάζωσι τὴν

Χαιτοφόρον Γαλῆν εἰς τὴν θήραν. Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ Ἀραβες συγγραφεῖς οἱ ἀκμάσαντες περὶ τὰ τέλη τῆς ἐνάτης καὶ ἀρχῆς τῆς δεκάτης ἐκατονταετηρίδος ἀμφιβάλλουσι περὶ τούτου, ὡς π. χ. οἱ συγγραφεῖς τῆς Ράξης, ἐνθα τὸ ζῶον τοῦτο καλεῖται ἰλφεῖλ· ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς βίβλου πολλάκις κατὰ τὸν Μεσαιῶνα ἀναφερομένης ὑπὸ τὸν τίτλον *de nature rerum* ὁμιλεῖ ἀρκετὰ διεξοδικῶς περὶ αὐτῆς ὀνομάζων αὐτὴν Λεόπαρδον. Δίδει δ' εἰς αὐτὴν τὸ ὄνομα τοῦτο ὑποθέτων μετὰ τῶν συγγραφέων τῆς Ράξης ὅτι τὸ θηρίον τοῦτο, κηλιδωτὸν ὡς πάνθηρ, χαιτοφόρον ὡς λέων ἔχει σχέσιν πρὸς τὰ δύο ταῦτα θηρία ὡς ἡ ἡμίονος πρὸς τὸν ὄνον καὶ ἵππον.

α Ὁ Λεόπαρδος, λέγει ὁ συγγραφεὺς, συγκαταλέγεται εἰς τὰ γυμναζόμενα διὰ τὸ κυνήγιον θηρία πρὸς διασκεδᾶσιν τῶν ἡγεμόνων· ἀλλ' ἂν καὶ κατώρθωσαν νὰ τὸν ἐξημερώσωσι, δὲν ἡδυνήθησαν ὅμως νὰ μεταβάλωσι τὴν θηριώδη αὐτοῦ φύσιν, διότι ὅταν στερηθῇ τροφῆς δὲν διατάζει καὶ κατ' αὐτῶν τῶν κυρίων του νὰ στραφῇ, καὶ ἂν μετὰ τέσσαρα ἢ πέντε ἄλματα δὲν φθάσῃ τὴν λείαν του, ἵσταται μανιώδης καὶ μόνον δι' αἵματος καταπραύνεται. Ὅθεν ἐξερχόμενοι εἰς θήραν φέρουσιν ἀρνίον ἢ ἕτερον ζῶον ὅπως ἐν ἀνάγκῃ πρᾶυνωσι δι' αὐτοῦ τὴν αἰμοβόρον αὐτοῦ δίψαν.

Ἡ διὰ τῆς χαιτοφόρου Γαλῆς θήρα σχεδὸν ἄγνωστος ἐν Εὐρώπῃ, ἐγένετο μολοντούτο ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ Φραγκίσκου τοῦ Α'. καὶ ἰδοὺ τί λέγει περὶ τούτου ὁ σοφὸς Γωσσιέρος ἐκ διηγήσεως μάρτυρος αὐτόππου μεταδώσας ἡμῖν τοῦτο.

ΓΑΛΗ Η ΧΑΙΤΟΦΟΡΟΣ

« Ὁ βασιλεὺς, λέγει, ἔχει εἰς τὸ θηριοτροφεῖόν του δύο εἶδη πανθήρων, οἱ μὲν ἔχουσι τὸ μέγεθος τοῦ μόσχου ἀλλὰ βραχυτέρους πόδας, οἱ δὲ ὁμοιάζουσι δρομικοῦς κύνας, καὶ οὗτοι ἐνίοτε χρησιμεύουσιν εἰς τὰς θηρευτικὰς διασκεδάσεις τοῦ βασιλέως. Ὁ πάνθηρ τὸν ὅποιον θέλουσι νὰ μεταχειρισθῶσι πρὸς τοῦτο φέρεται ὑπὸ ἱππέως ἐπὶ τῶν ὀπισθίων τοῦ ἵππου του, ὁ ἱππεὺς κρατεῖ αὐτὸν δι' ἀλύσου καὶ ὅταν ἰδῇ λαγῶν τότε ἀπολύει αὐτὸν, ὅστις ὁρμᾷ μὲ τεράστια πλῆθῃματα, καὶ ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ φθάνων τὸν λαγῶν τὸν πνίγει. Ὁ δὲ φύλαξ του πλησιάζει ὀπισθεν, τοῦ δίδει τεμάχιον κρέατος εἰσάγων αὐτὸ μεταξὺ τῶν ποδῶν του δι' αὐτοῦ δὲ τοῦ τρόπου ἐπιτυχάνει νὰ τὸν δεσμεύσῃ. Ἰσχυρίζονται δὲ ὅτι ἂν ἔμπροσθεν παρουσιάσῃ τὸ κρέας εἰς αὐτὸν θέλει ὁρμήσῃ κατὰ τοῦ φύλακος. Δεσμευθεὶς δὲ καθίσταται εὐπειθής καὶ πηδᾷ κατόπιν τοῦ φύλακος τοῦ ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τοῦ εὐρίσκομένου εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ ἵππου.»

Ἀπὸ τῶν κυνηγίων Φραγκίσκου τοῦ Ἀ. μεταβαίνομεν, τρεῖς ὑπερπληθύνοντες αἰῶνας εἰς τὰ κυνήγια ἐτέρου ἡγεμόνος, προωρισμένου τὴν αὐτὴν νὰ ὑποστῇ τύχην ὡς ὁ Φραγκίσκος καὶ ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ διαφύγῃ αὐτὴν ἄλλως εἰμὴ δολοφονούμενος ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς πρωτεύουσας του.

Ἐνόησεν ἴσως ὁ ἀναγνώστης ὅτι λέγομεν περὶ τοῦ ἀνδρείου, ἀλλὰ δυστυχοῦς Ἰνδοῦ ἡγεμόνος Τίπου Σαῖβ.

Καταστάντες οἱ Ἀγγλοὶ κύριοι ὅλων τῶν κτημάτων τοῦ Σουλτάνου, μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Σεριγκαπατάμης, εὗρον εἰς τὴν θηρευτικὴν ἀποσκευὴν αὐτοῦ δέκα ἑξ χαιτοφόρους γαλάς, αἵτινες, σχεδὸν ἅπασαι, ἦσαν γεγυμνασμέναι. Κατὰ δὲ τὴν γενομένην ἀπογραφὴν τῶν λαφύρων συγκατελέγησαν καὶ αὗται μεθ' ὅλων τῶν συνιστάντων τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν. Δι' ἐκάστην αὐτῶν ὑπῆρχεν ἅμαξα ἑλκφρά ὑπὸ δύο συρομένη βοῶν, καὶ ἕτερον ζευγὸς παρασύρων, εἰς ἅμαξηλάτης, δύο φύλακες καὶ εἰς κυνηγός· ὅλος δὲ οὗτος ὁ ὄχλος ὠδηγεῖτο ὑπὸ ἐτέρου ἀρχικυνηγοῦ ὅστις εἶχε καὶ ἀρκετοὺς ἀκόμη ὑπηρέτας ὑπὸ τὰς διαταγὰς του.

Ὁ Τίπου Σαῖβ ἂν καὶ φιλόδοξος, οὐδόλως ὁμῶς ὑπεδουλοῦτο εἰς τὴν ἐθιμοταξίαν καὶ μολονότι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς βασιλείας του ἡ διὰ τῶν χαιτοφόρων γαλῶν θήρα ἦτο ἐκ τῶν προσφιλεστέρων του διασκεδάσεων εἶχε μολοντοῦτο ἀφαιρέσει ἀπ' αὐτῆς πᾶσαν ἐπίδειξιν πολυτελείας. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἅπασαν τὴν αὐλὴν του καὶ μέρος τοῦ στρατοῦ του κατὰ τὸ ἔθιμον τῶν Ἰνδῶν ἡγεμόνων, συνωδεύετο μόνον ὑπὸ εἰκοσι ἑως τριάκοντα στρατιωτῶν ὑπὸ μικροῦ ἀπασπασματος ἱππέων καὶ δύο ἢ τριῶν ἀξιωματικῶν τῶν ἐπιτελῶν του, εἴτινες τῷ ἐχρησίμευον ὡς φρουρά.

Εἰς τὰ κυνήγια τοῦ Μεγάλου Μογγόλου περιεκύκλουν τὴν θέσιν εἰς ἣν ἐνόμιζον ὅτι ὑπάρχει ἄγρυα διὰ χιλιάδων ραβδοφόρων, εἰς τρόπον ὥστε τὰ καταδιωκόμενα ζῶα ἐξηγριωμένα ἔφθανον εἰς τὸ μέσον τοῦ κύκλου, καὶ αὗται δὲ αἱ χαιτοφόροι

γαλαὶ ἐτρόμαζον ὑπὸ τοῦ θορύβου καὶ τῆς θεᾶς τῶσαν ἀνθρώπων καὶ ἵππων ταραττόμεναι. Ἐξ ἐναντίας δὲ εἰς τὰ κυνήγια τοῦ Τίπου Σαῖβ ἀπέφευγον μετὰ μεγίστης φροντίδος πάντα θόρυβον δυνάμενον νὰ ἐκφοβίσῃ τὰς δορκάδας ἢ νὰ διαταράξῃ τὰς χαιτοφόρους Γαλάς. Αἱ κινήσεις λοιπὸν καὶ τὰ ἅλματα αὐτῶν ὀλίγον διέφερον τῶν ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ γινομένων. Περὶ τοῦ εἶδους τοῦ κυνηγίου τούτου ἔδωκε λεπτομερεῖας τινὰς εἰς τινὰ ἱατρὸν τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ εἰς τῶν κυνηγῶν τοῦ Σουλτάνου μικρὸν πρὸ τῆς πτώσεως αὐτοῦ.

« Ὅταν ὁ ἡγεμὼν ἐπιθυμῇ νὰ ἐξέλθῃ εἰς θήραν γνωστοποιεῖ τοῦτο ἀπὸ τῆς παραμονῆς εἰς τὸν ἀρχικυνηγὸν ὅπως ἐτοιμασθέντες εὐρεθῶσι λίαν πρῶτ' εἰς τὸν τόπον τοῦ κυνηγίου. Αἱ φέρουσιν τὰς χαιτοφόρους γαλάς ἅμαξαι πορεύονται κατὰ στίχον καὶ παρ' αὐτάς ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ συνοδία του βλέποντες καὶ ἀκούοντες, ὅτι συμβαίνει. Ἀφ' ἑλθόντες δὲ εἰς θέσεις ἔνθα νομίζουσιν ὅτι ὑπάρχουσι δορκάδες, διπλασιάζουσι τὰς προφυλάξεις, καὶ ὁ δὴγὼν τὸν στίχον τῶν ἅμαξων ἀρχικυνηγὸς τοποθετεῖται οὕτω πως ὥστε μία μόνη ἐξοδος νὰ μείνῃ εἰς τὴν ἀγέλην τῶν δορκάδων καὶ αὐτὴ ἀνωφερὴς οὐχὶ δὲ εὐθεῖα ἀλλ' ἀνώμαλος καὶ τραχεῖα. Ἐάν λοιπὸν ἐπιτύχῃσι τοῦτο τότε ὅλαι τῆς ἐπιτυχίας αἱ πιθανότητες εἰσὶν ὑπὲρ τοῦ καταδιώκτου αὐτῶν.

Ἄμα λοιπὸν ἴδωσι δορκάδας ἐξάγουσι μίαν χαιτοφόρον γαλὴν ἐκ τοῦ κλωβοῦ τῆς, καὶ ἀφοῦ τῆς ἀφαιρέσωσι τὸ κάλυμμα δι' οὗ ἔως τότε τῆς εἶχον κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπολύουσιν αὐτήν, ἥτις ὁρμᾷ κατὰ τῆς μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένης δορκάδος, ἐάν δὲ εἶναι συνσφιγμέναι ὅλαι ὁμοῦ ρίπτεται κατὰ τοῦ ἰσχυροτέρου ἄρρενος. Ἐκλέξασα δὲ τὸ θυμὰ τῆς τὸ πλησιάζει λαθραῖως, σχεδὸν ἔρπουσα (ὡς παριστᾷ αὐτὴν ἡ ὀπισθεν εἰκονογραφία.) Ἐκλέγει δὲ πάντοτε οὐχὶ τὴν εὐθυτέραν ὁδὸν ἀλλ' ἐκείνην δι' ἣς δύναται νὰ φθάσῃ τὴν λείαν τῆς χωρὶς νὰ ἐννοηθῇ, πλησιάζασα δὲ ἀλλάσσει βᾶδισμα καὶ ὡς βέλος ρίπτεται κατ' αὐτῆς. Τρέχει ὁρμητικῶς ἀλλ' οὐχὶ ἐπὶ πολὺ. Ἄν μετὰ 200 ἢ 300 ἐήματα δὲν φθάσῃ τὴν λείαν αὐτῆς παραιτεῖται τῆς καταδιώξεως. Τότε φαίνεται κατησχυμένη, βαδίζει βραδέως καὶ ἀφίνει πλησιάζοντας τοὺς φύλακας τῆς, οἵτινες ἐπιθέτουσι πάλιν τὸν ὁμαδέτην καὶ τὴν εἰσάγουσιν εἰς τὸν κλωβὸν τῆς. Ἐάν ὁμως φθάσῃ τὴν δορκάδα τὴν ἀνατρέπει καὶ τὴν σφίγγει εἰς τὸν λαίμῳ, χωρὶς ὁμως ν' ἀποπνίξῃ αὐτὴν ἔως ὅτου φθάσῃ ὁ κυνηγός, ὅστις περιδέσας τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ σφάζας τὴν δορκάδα δίδει τεμάχιον αὐτῆς εἰς τὸ θηρίον ὅπερ δὲν δύναται νὰ βιάσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κλωβὸν του πρὶν φάγῃ.

Ἐνίοτε λαμβάνουσι ζῶσαν τὴν δορκάδα, ἀλλὰ τοῦτο ἀπαιτεῖ ἐπιτηδειότητα καὶ πνεύματος ἐτοιμότητα, καὶ πολλάκις τοῦτο κατορθοῦται μὲ μέγαν κίνδυνον τοῦ κυνηγοῦ. Ὅταν ἡ ἀγέλη τῶν δορκάδων εἶναι πολυάριθμος τότε ἀφίνουσι δύο, τρεῖς

καὶ πολλάκις τέσσαρας χαιτοφόρους γαλάς καὶ τότε ἡ θήρα εἶναι λίαν τερπνή. Οἱ θεαταὶ φρόνιμως ποιοῦντες ἴστανται ἀπομακρυσμένοι ἕως οὗ τοῦ ταῖς καλύψωσι τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ παρετηρήθη ὅτι οἱ ἐφιπποὶ εἶναι μᾶλλον ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ θηρίου ὅταν ταῦτα ἐπιστρέψωσιν ἐξηγριωμένα διὰ τὴν ἀποτυχίαν των »

Ὁ Τίπου Σαῖβ ἐπεμψε τρεῖς χαιτοφόρους Γαλάς δῶρον καὶ τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας, ἀλλὰ αἱ δύο μόνον ἔφθασαν εἰς τὸ Οὐνδσὺρ. Ταύτας δὲ συνώδευσάν οἱ φύλακες αὐτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπαίθοντο καὶ οἱ μᾶλλον γεγυμνασμένοι κύνες· ἄλλως τε ἦσαν ἡσυχοὶ καὶ θωπευτικαὶ εἰς πάντα προσερχόμενον. Οἱ Ἰνδοὶ ἀπήτησαν ἐπιμόνως νὰ μὴ τὰς ἐγκλείσωσιν εἰς κλωδοὺς καὶ νὰ μεταχειρίζωνται αὐτάς· πράως δὲ τὰς εἶχον οὗτοι συνειθίσαι, ἀλλὰ οὐδὲν ἐξ αὐτῶν ἐξετέλεσαν. Ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ ἐπιστρέψωσιν οἱ δύο φύλακες εἰς τὴν Βεγγάλην, τὰ δὲ ζῶα νὰ παραλάβωσιν οἱ συνήθεις τοῦ θηριοτροφείου φύλακες.

Ἐνοχλούμεναι ἐντὸς τοῦ οἰκιδίου ὅπου τὰς εἶχον ἐγκλείσει καὶ ὑπὸ τῆς τραχύτητος τῶν φυλάκων παροξυνόμεναι, κατέστησαν μετ' ὀλίγον τόσῳ ἄγριαι ὥστε δὲν ἐτόλμα οὐδεὶς νὰ πλησιάσῃ. Ἡμέραν δέ τινα εὐρούσαι κακῶς κεκλεισμένην τὴν θύραν τοῦ κλωδοῦ τῶν ἐξηλλοῦ καὶ τόσον ἀτίθαστοι ἐδεικνύοντο ὅτε ἀπεπειράθησαν νὰ τὰς ἐπανακλείσωσιν, ὥς οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ τὰς πλησιάσῃ. Ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ πυροβολήσωσι κατ' αὐτῶν ἀλλὰ μαθόντες κατὰ τύχην τοῦτο οἱ ἔτοιμοι πρὸς ἀπόπλουν Ἰνδοὶ, τοσαύτην ἐδείξαν ἀπελπισίαν καὶ τόσῳ ἐπιμόνως ἐζήτησαν νὰ τοῖς ἐπιτραπῇ νὰ συλλάβωσιν αὐτάς μεταχειριζόμενοι θωπευτικὰ μέσα ὡς τὰς εἶχον συνειθίσαι, ὥστε ἀνέβαλον ἢ εἶχον συλλάβει ἀπόφασιν τοῦ νὰ τὰς φονεύσωσιν καὶ ἐσυγχώρησαν εἰς τοὺς ἀρχαίους τῶν ζῶων γνωρίμους νὰ ἐπανέλθωσιν ἐπὶ τινα χρόνον εἰς Οὐνδσὺρ.

Ὅτι εἰς τῶν Ἰνδῶν εἰσῆλθε διὰ τῆς ἡμιανωγμένης θύρας, καὶ ἐκάλεσεν ὀνομαστὶ τὴν πλησιεστέραν χαιτοφόρον Γαλῆν, ἀλλὰ τὸ ζῶον δὲν ἠθέλησε ν' ἀναγνωρίσῃ αὐτὸν γρύζον διὰ φωνῆς παρωζυμένης. Ὁ Ἰνδὸς ταραχεῖς ἐξῆλθε, ἀλλ' ἄμεσως ἐπέστρεψεν ἀπὸ ἐπὶ ποτήριον ἀρκευθίδος (genièvre) ἀκολουθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ συντρόφου του. Ἐκαστος ἐκράτει τὸν ὀμματοδέτην δι' οὗ τὰς ἐκάλυπτον ὁμοιάζοντα ἐκείνῳ δι' οὗ κλείουσι τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἱεράκας μεχρισότου δεῖξωσιν εἰς αὐτὸν τὴν λείαν του. Τὸ πρῶτον ἐκ τῶν δύο θηρίων τὸ ὁποῖον ἔδειξεν ὅτι ὀργίζεται, ἔγρυσεν πάλιν ὅτε τοὺς εἶδε πλησιάζοντας καὶ ῥοφείσα ἐπὶ τοῦ πρῶτου Ἰνδοῦ τὸν ἀνέτρεψε καὶ ἐξέσχισε τὴν βραχίονα του, ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἀνύψου τὴν κεφαλὴν ὁ ἕτερος Ἰνδὸς τῆς ἐπέρασε τὸ κάλυμμα, καὶ τὸ θηρίον ἐπανερχόμενον εἰς τὰς ἀρχαίας του ἐξεις ἐνώκλασεν ἐγκαταλείπον τὸν βραχίονα τοῦ

φύλακος τῆς δὲ ἡδὴ ἔδακνε. Ἡ δ' ἑτέρα δὲν ἔδειξεν οὐδεμίαν ἀντίστασιν.

(ἐκ τοῦ Γαλλ. Α. Β. Μ.)

ΠΟΙΚΙΛΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

Κατὰ τὸν Μεσαιῶνα.

Ὅτε Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος ἀνέβη ἐπὶ τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου, ἐν ἡῷ σάλπιγγος ἀπηγόρευσεν εἰς πάντας τοὺς ἐν Λονδίῳ παροικοῦντας Ἰσραηλίτας νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν στέψιν αὐτοῦ, ἥτις ἐμελλε νὰ γίνῃ εἰς Οὐεστμινστερ, τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1157. Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῷ ἐνέπνευσεν αἰσθημα δαισιδαιμονίας, ἐφοδεῖτο δηλαδὴ τὴν μαγίαν, ἥτις ἀπεδίδετο εἰς αὐτούς.

Ἀλλὰ κατὰ τὰ ἔθιμα τῶν Ἀσιανῶν τοῦ νὰ προσφέρωσι δῶρα εἰς πάντα νέον βασιλέα, κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν τῆς στέψεώς του, Ἰουδαῖοι τινες ἀγνοοῦντες ἴσως τὴν ῥηθείσαν διάταξιν, παρυσιασθήσαν εἰς τὸν τόπον ἔνθα ἐγίνετο ἡ τελετὴ, καὶ κατέθεσαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως τὰ δῶρά των, ἱκετεύοντες αὐτὸν νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ διαμείνωσιν εἰς τὰς χώρας του, ὡς τοὺς ἀφῆσαν καὶ οἱ προκάτοχοί του. — Οἱ ἄθλιοι ἱκέται διεκρίνοντο δι' ἰδίου ἱματισμοῦ καὶ κυρίως διὰ τοῦ πρασίνου πύλου, ὃν ἔφερον ὑποχρεωτικῶς. — Εἰς λοιπὸν ἐξ αὐτῶν κυπαῖται ὑπὸ τινος χριστιανοῦ, καὶ μετ' ὀλίγον οἱ αὐλικοὶ, ἐπιπεσόντες ὁμοθυμαδὸν κατὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν, τοὺς σύρουσιν ἐξω τῶν ἀνακτόρων καὶ τοὺς ὑποβάλλουσιν εἰς τοὺς σκληροτέρους προπηλακισμούς.

Οὕτω διαδίδεται τὸ παράδειγμα, καὶ ὁ ὄχλος τοῦ Λονδίνου καὶ πλείστοι ἄλλοι ἄνθρωποι, οἵτινες εἶχον συρρεύσει μακρόθεν ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὴν τελετὴν, νομίσαντες ὅτι αὐτοὶ ὁ βασιλεὺς εἶχε διατάξει τὴν ἐξόντωσιν τῶν Ἰουδαίων, ἐπιπίπτουσι κατὰ τῶν δυστυχῶν τούτων, οὔτε γερόντων, οὔτε παιδίων, οὔτε γυναικῶν φειδόμενοι. Τινες δὲ οἰκογένειαι ὀχυροῦνται εἰς τὰς οἰκίας των νομίζοντες ὅτι θὰ σωθῶσιν οὕτως, ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ μανιώδης ὄχλος πυρπολεῖ αὐτάς καὶ οὕτω χάνονται εἰς τὰς φλόγας.

Τὸ παράδειγμα δὲ τῆς μητροπόλεως μιμοῦνται αἱ κυριώτεραί τοῦ βασιλείου πόλεις, καὶ τὸ Ἰσραηλιτικὸν αἷμα ῥέει ποταμὸν εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ κράτους. — Εἰς Ἰόρκην, προγεγραμμένοι τινες, ἰδόντες πάντας τοὺς ἀρνηθέντας τὸ βάπτισμα ἀδελφούς των σκληρῶς σφαγιασθέντας, κατέφυγον εἰς τινα πύργον καὶ ἐκεῖ ἀνέστησαν ἀπεγνωσμένως. Ἀλλ' ἡ ἔφοδος τῶν χριστιανῶν ἦν ἐπικειμένη καὶ φανερά· ὅθεν προσκαλέσας αὐτοὺς ὁ ῥαββίνος αὐτῶν τοῖς ἐλάλησεν οὕ-